

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๖๖

เรื่องพิจารณาที่ ๑/๒๕๖๖

วันที่ ๗ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง ศาลปกครองสงขลา ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ความเห็น

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องส่งคำโต้แย้งของนางชระรัตน์ เทพสิงห์ ผู้ฟ้องคดี ในคดีหมายเลขดำ ที่ บ. ๖๗/๒๕๖๕ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง กรณี ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มหาวิทยาลัย การกีฬาแห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และสภามหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาลปกครองสงขลาว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัย การกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตตรัง ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการดำเนินโครงการความร่วมมือกับ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในการบริการชุมชน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ในการดำเนินโครงการ ดังกล่าวมีการเบิกจ่ายเงินที่คลาดเคลื่อนไปจากความจริง แต่ผู้ฟ้องคดีแก้ไขจนทำให้ได้รับเงินดังกล่าว กลับคืนมาได้ครบถ้วน ไม่เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ระหว่างนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง สถาบันการพลศึกษา ที่ ๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ไม่ร้ายแรง กรณีร่วมกันลงลายมือชื่อรับรองในเอกสารสำคัญสำหรับการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทน การปฏิบัติงานในโครงการความร่วมมือดังกล่าว และต่อมา มีคำสั่งสถาบันการพลศึกษา ที่ ๕๑๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัย ปฏิบัติหน้าที่

ราชการโดยไม่รอบคอบ ไม่ดูแลเอาใจใส่รักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง ผู้ฟ้องคดีไม่อุทธรณ์ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๖๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๒ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีเจ้าหน้าที่กระทำการทุจริตในภาครัฐ และมีหนังสือจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ เขต ๙ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๖๓ กับหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ฟ้องคดี ต่อมาคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๐/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๔ วินิจฉัยชี้มูลความผิดว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ มาตรา ๑๖๑ มาตรา ๑๖๒ และมาตรา ๑๕๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๑๒๓/๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับ ขณะกระทำความผิด (ปัจจุบันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒) และเป็นความผิดวินัยร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจและหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง แก่ราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๕ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๖๔ ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณาลงโทษทางวินัย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๖๔ ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ที่ ๖๔๓/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๕ ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อผู้ร้อง ขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓๐/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๔ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๖๔ และในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๕ และเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖๔๓/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและให้รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม จนกว่าจะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริง

ตามฟ้องในคดีอาญาหมายเลขดำ ที่ อท ๔๗/๒๕๖๔ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๙ ต่อมาผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่หน่วยงานของรัฐมากเกินไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจพิพากษาหรือชี้ขาดตัดสินคดีเช่นอำนาจตุลาการ มีเพียงมติชี้มูลความผิดซึ่งยังฟังไม่ได้เป็นที่ยุติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ กลับอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาในมูลคดีเดียวกับที่เคยมีการลงโทษทางวินัยถึงที่สุดแล้ว อีกทั้งเป็นบทกฎหมายที่บังคับให้ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หากละเลยไม่ดำเนินการก็ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัยหรือกฎหมาย ตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ดังนั้น การพิจารณาลงโทษทางวินัยซ้ำในมูลกรณีเดียวกับที่เคยมีการลงโทษทางวินัยถึงที่สุดแล้ว โดยมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าว จึงกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล อีกทั้งเป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพเกินสมควรแก่เหตุ หากคดีศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๙ ถึงที่สุดโดยผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิด ย่อมกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายยากที่จะเยียวยาให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้ บทบัญญัตินี้จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด หรือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๖

ศาลรัฐธรรมนูญไม่รับวินิจฉัยกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ เนื่องจากเป็นบททั่วไป มิได้เป็นการคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพไว้เป็นการเฉพาะ

พิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริตในภาครัฐ และเป็นกรณีที่มีมูลความผิดทางวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี” วรรคสอง บัญญัติว่า “สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับ

เกี่ยวกับวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหา ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป” และมาตรา ๔๑ บัญญัติว่า “เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๔๐ ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณา ลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนา คำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง” ซึ่งมีสาระสำคัญในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยเช่นเดียวกับมาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อให้การปฏิบัติต่อข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองขึ้นไปซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองลงมาที่เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นไปทำนองเดียวกัน จึงให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ต่อมารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้บัญญัติให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีหน้าที่และอำนาจตามมาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้ ... (๒) ใ้สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เพื่อดำเนินการต่อไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ...” โดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๔๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณา โทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น แล้วแต่กรณี” วรรคสาม บัญญัติว่า “การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษ ผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ...” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช.

มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหา นั้น ให้ส่งสำนวนการไต่สวนไปยังผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป” มาตรา ๙๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการพิจารณาลงโทษทางวินัยตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หากผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมีพยานหลักฐานใหม่อันแสดงได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้มีการกระทำความผิด ตามที่กล่าวหาหรือกระทำความผิดในฐานความผิดที่แตกต่างจากที่ถูกกล่าวหาให้ผู้บังคับบัญชาหรือ ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน มีหนังสือพร้อมเอกสารและพยานหลักฐานถึงคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้ พิจารณาทบทวนมตินั้นได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช.” และวรรคสอง บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ในการพิจารณาทบทวนตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาพยานหลักฐานโดยละเอียด เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเป็นประการใดให้แจ้งให้ ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนทราบเพื่อดำเนินการต่อไปตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช.” อันมีสาระสำคัญในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยทำนองเดียวกับมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ส่วนการที่มีการดำเนินการทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้ว ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวกระทำการทุจริตในภาครัฐ ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ดังกล่าว ก่อนลงโทษตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติยอมต้องเพิกถอนคำสั่งที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่ง ไปแล้วนั้นเสียก่อน แล้วจึงมีคำสั่งลงโทษตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติ จึงไม่เป็นการลงโทษ สองครั้งในเรื่องเดียวกันแต่อย่างใด และก่อนที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. จะมีมติให้ผู้บังคับบัญชาลงโทษ ดังกล่าวได้ ก่อนนั้นมีการไต่สวนเจ้าหน้าที่ของรัฐตามที่พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติการดำเนินการดังกล่าวไว้ ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐ ดังกล่าวได้มีการให้ถ้อยคำ หาพยานหลักฐานมาแสดง มีการสอบสวนพยานผู้เกี่ยวข้องมาก่อนแล้ว การที่ให้ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวใช้รายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมแล้วของคณะกรรมการ ป.ป.ท. โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก จึงมิได้สร้างภาระเพิ่มขึ้นแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ดังกล่าวอีกแต่ประการใด อีกทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกลงโทษมีสิทธิในการฟ้องเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัย ดังกล่าวนั้นต่อศาลปกครองได้ ดังนั้น แม้พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ จะเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ ของบุคคลอยู่บ้าง ก็เป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ตามรัฐธรรมนูญ ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระ หรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ มิได้กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล และได้ระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วยแล้ว มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป

ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖

จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ